

Sygn. akt I ACa 1434/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Ducki
Sędziowie:	SSA Grzegorz Krężolek (spr.) SSA Marek Boniecki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa G. J. (1)

przeciwko (...) S.A. w A.

o nakazanie

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku częściowego Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 6 maja 2014 r. sygn. akt IX GC 914/12

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I jego sentencji, w ten sposób, że uwzględnione nim powództwo również oddala.

Sygn. akt : I ACa 1434/ 14

UZASADNIENIE

Wyrokiem częściowym z dnia 6 maja 2014r , Sąd Okręgowy - Sąd Gospodarczy w Krakowie , w częściowym uwzględnieniu żądań związanych z udzieleniem ochrony autorskich praw majątkowych powoda G. J. (1) , prowadzącego działalność gospodarczą jako Firma Handlowa (...) w T. :

nakazał stronie pozwanej - A.- spółce z ograniczoną odpowiedzialnością- spółce komandytowo - akcyjnej - obecnie spółka akcyjna - w A. :

- zaniechania wytwarzania i sprzedaży odzieży z wzorem zawierającym :

a/ napis pisany czcionką o rozmiarze 3 i zawierający :

- zwrot (...) ; pisany czcionką średnią,

- słowa „ U. „ i (...) pisane największym rozmiarem czcionki , w dwóch kolejnych liniach pod zwrotem (...) , przy czym litera „ R „ w słowie „ U. „ jest połączona z literą „ U „ w słowie (...) litera „ G „ jest przekrzywiona w prawo , litera „ O „ jest pofalowana po zewnętrznej stronie i zawiera napisy po wewnętrznej stronie , a w środku napis czcionką naśladującą pismo ręczne z podkreśleniem. ,

- napis pisany najmniejszą czcionką w ostatniej linii , ,

b/ na prawo od litery „ R ” w słowie „U. „ , znak zawierający cztery spiczaste zakończenia , pomiędzy którymi znajdują się dwa trójkąty prostokątne , czworobok i trójkąt. ,

c/ pod napisem znak imitujący kod kreskowy z liczbą (...) -po środku - i liczbą „(...)„ po prawej stronie. [pkt I] ,

II. Oddalił żądanie powoda domagającego się wycofania odzieży z obrotu [pkt II sentencji wyroku.]

Sąd ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

G. J. (1) prowadzi jednodobowo działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) w w T.. W jej ramach oferuje do sprzedaży w ilościach hurtowych podkoszulki [T- shirty] z nadrukami , których wzory sam opracowuje. W roku 2010r opracował , będący przedmiotem sporu wzór (...) w tłumaczeniu na j. polski „(...)„ W ramach tego wzoru mieszczono także takie elementy jako logo firmy powoda – (...) zawarte w ramach występującego we wzorze kółka zębatego oraz kod kreskowy zawierający pierwsze sześć oraz ostatnią cyfrę , składające na(...)powoda. Według tego wzoru zamówił matryce , a później zlecił jego nadruk na koszulkach , które wprowadził do oferty handlowej swojej firmy na rok 2011r. Już w roku następnym wycofał je z niej albowiem strona pozwana zaczęła sprzedawać w swoich sklepach koszulki tego samego rodzaju z niemal identycznymi nadrukami.

Różnice pomiędzy nimi dotyczyły jedynie tego , że w miejsce logo firmy (...) w kwestionowanych T- shirtach użyto określenia „A. „ , umieszczając go także w kółku zębatym, na jego obwodzie zamiast określenia „ E. L. of C. na nadruku koszulek sprzedawanych przez pozwaną znalazło się określenie „(...) G. P. „ . Ponadto w ramach hasła „(...)„ zostało zastąpione słowem „(...)„

Koszulki z takimi nadrukami strona pozwana kupiła od spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) „ z siedzibą [ówczasie] w G.. W skład jej zarządu wchodziły obywatele Turcji , skąd spółka ta importowała koszulki.

Z dalszych ustaleń wynika , że pozwana sprzedawała jedynie część tak nabytych koszulek , pozostałe zwróciła do zbywcy z powodu złej jakości.

Od tej daty dalsza ich sprzedaż przez spółkę (...) nie miała ani nie ma już miejsca.

Rozważanych prawnych Sąd Okręgowy stanął na stanowisku , że obydwa wzory zarówno ten , którym zadrukowywane były T- shirty oferowane do sprzedaży przez powoda jak ten , który widniał na sprzedawanych przez pozwaną , były niemal identyczne. Z uwagi na okoliczność , że elementem wzoru był kod kreskowy, a w szczególności część cyfr tworzących (...) G. J. (1) [sześć pierwszych spośród nich składa się na datę jego urodzenia] , Sąd I instancji uznał , że bardziej wiarygodne, aniżeli depozycje pozwanej wskazujące , że wzór pochodził z jednej z printowni w Republice Tureckiej , są twierdzenia powoda o tym , że wzór będący przedmiotem sporu jest jego autorstwa a co za tym idzie jest on źródłem praw , których ochrony się domaga.

Ochrona ta G. J. (1) przysługuje wobec pozwanej niezależnie od tego czy spółka (...) zdawała sobie sprawę , że sprzedając koszulki z takimi nadrukami narusza prawa autorskie powoda. Nie miała bowiem prawa do ich sprzedaży bez zgody G. J. nawet gdyby nie była w stanie , także przy zachowaniu należytej staranności , uprzednio stwierdzić , że prawo autorskie do nadruku wedle przyjętego wzoru zostało, na niekorzyść powoda , w ten sposób naruszone. Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma przy tym znaczenia okoliczność , że w dacie zamknięcia rozprawy i wydawania

wyroku spółka z A. już nie prowadziła sprzedaży t- shirtów., skoro ,jak wskazuje Sąd , nadal nie dysponuje ona prawem do ich sprzedaży.

Przyczyną oddalenia żądania wycofania ich z obrotu było uznanie , że w praktyce nie ma realnej możliwości zrealizowania przez pozwaną tego obowiązku, skoro sprzedając koszulki utraciła ona kontrolę nad poszczególnymi ich egzemplarzami.

Apelację od tego wyroku złożyła tylko strona pozwana i zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu I instancji w części uwzględniającej żądanie pozwu w zakresie roszczenia o zaniechanie naruszeń , domagała się jego zmiany i w jej następstwie oddalenia powództwa także w tej części oraz obciążenia przeciwnika procesowego kosztami postępowania.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego w sposób mający wpływ na wynik sprawy a to :

a/ art. 233 §1 kpc w następstwie przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów w wyniku której Sąd Okręgowy nietrafnie ustalił , że G. J. (1) jest autorem spornego wzoru mimo , że za taką oceną nie przejawiają żadne dowody powołane przez powoda ,

- niezasadnie skonstatował , że zbieżność pierwszych sześciu cyfr numeru (...) użytych na nadruku wraz z kodem kreskowym z datą urodzenia powoda wskazuje na wiarygodność jego relacji dotyczącej autorstwa wzoru , odzwierciedlonego później na koszulkach , a tym bardziej , iż owa zbieżność miałaby potwierdzać , iż wzór nadruku miałby zostać skopiowany. ,

- nietrafnie ustalił , że wzór ten jest utworem w rozumieniu art. 1 ust.1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych mimo , że z takim ustaleniem nie była połączona jakakolwiek analiza faktów dotyczących tego zagadnienia i to w sytuacji , gdy zarzuty pozwanej o braku wzorowi powoda cech utworu były w postępowaniu rozpoznawczym podnoszone,

- nie zasadne nie uwzględnienie relacji świadka E. B. z której wynikało , że wzór / nadruk / nie mógł pochodzić od G. J. (1) i był jego autorstwa , a ma on około dziesięć lat , pochodząc z jednej z printowni w Republice Tureckiej, a nadto całkowite pominięcie w motywach negowanego rozstrzygnięcia oceny relacji tego świadka,

- nie uwzględnienie przy podejmowaniu rozstrzygnięcia tego , że spółka (...) sprzedała jedynie około 1900 koszulek z kwestionowanym nadrukiem,

b/ art. 328 §2 kpc jako konsekwencji nie wskazania w pisemnych motywach rozstrzygnięcia na jakich dowodach Sąd oparł poczynione ustalenia , a jakim odmówił wiarygodności, a także tego na jakiej podstawie prawnej opiera się kwestionowany instancyjnie wyrok.

- naruszenia prawa materialnego jako następstwa nieprawidłowego zastosowania przepisu art. 79 ust. 1 pkt 1 ustawy O prawie autorskim i prawach pokrewnych , co doprowadziło do sytuacji, w której roszczenie ochronne powoda zostało w części uwzględnione mimo , że jeszcze przed wytoczeniem powództwa strona pozwana w sposób trwały zaprzestała sprzedaży koszulek z nadrukami , których wzory G. J. (1) uznawał za naruszające jego prawa autorskie . Zatem nawet gdyby przyjąć , że rzeczywiście uprzednio prawa te były naruszane działaniami pozwanej opisanymi w podstawie faktycznej powództwa , to w sytuacji zaniechania ich , udzielanie ochrony w sposób wskazany przez Sąd Okręgowy nie powinno mieć miejsca.

W motywach apelacji pozwana spółka w istocie powtórzyła swoją argumentację , którą posługiwała się przed Sądem I instancji , by wykazać niezasadność roszczeń powoda , jeszcze raz akcentując brak we wzorze na który powoływał się powód , cech utworu objętego ochroną prawną autorską , nie wykazanie przezeń , że rzeczywiście to on jest jego

autorem oraz to , że przed wniesieniem pozwu pozwana koszulek z tymi nadrukami nie sprzedawała , wcześniej dysponując nimi od spółki (...) ,, , która zapewniała ją o legalności nadruków znajdujących się koszulkach.

Kolejnymi pismami procesowymi z dat wpływu 18 listopada 2014r / k. 700-703 akt / oraz z 16 stycznia 2015r k. 730-740 akt / strona pozwana zmierzała zarówno do rozszerzenia zarzutów apelacyjnych , powołując się dodatkowo na naruszenie przez Sąd I instancji art. 4 ust. 2 ustawy oraz rozszerzając zakres argumentacji mającej przemawiać za trafnością jej stanowiska procesowego.

Obydwa te pisma zostały zwrócone albowiem Sąd II instancji nie wyraził zgody na ich złożenie w rozumieniu art. 207 § 7 zd. ostatnie kpc w zw z art. 391 §1 kpc.

W kolejnym piśmie z daty wpływu 19 grudnia 2014 / k. 708-709 akt / pozwana spółka zgłosiła wnioski dowodowe , które Sąd Apelacyjny oddalił , uznając , iż nie mają one cech nowości w rozumieniu art. 381 kpc , a w szczególności spółka z A. nie dowiodła , że nie mogła ich powołać wcześniej , w ramach postępowania rozpoznawczego przed Sądem I instancji. Nie można , w tym kontekście podzielić jej zapatrywania , że usprawiedliwia wniosek o dopuszczenie z niego dowodu na etapie postępowania apelacyjnego, to , że objęty żądaniem dopuszczenia tzw. printbook został pozwanej dostarczony dopiero po wniesieniu apelacji.

Pozwana nie wskazywała na żadne okoliczności faktyczne wskazujące , że nie mogła wcześniej aniżeli to rzeczywiście uczyniła, zwrócić się do firm tureckich z którymi współpracowała o nasłanie tego rodzaju materiałów. Zgłaszając wniosek dopiero obecnie , pomija natomiast w zupełności , że jak wynika z pisma procesowego Wiceprezesa zarządu R. K. z daty wpływu do Sądu 6 maja 2014 r , a zatem w dniu w którym Sąd I instancji zakończył postępowanie rozpoznawcze , dopiero w tej dacie pozwana poinformowała Sąd / nie wskazując kiedy to rzeczywiście miało miejsce , o wystąpieniu do podmiotów z którymi współpracowała na terenie Turcji o nadesłanie oryginalnych print booków / por. k. 409 akt /

Dlatego obecnie twierdzenie , że otrzymała je już po złożeniu apelacji nie zmienia oceny , iż dowód ten , podobnie jak i inne na te na które wskazuje w piśmie z daty wpływu 19 grudnia 2014r są dowodami nie mającymi cech nowości.

Nie ma jej także - ze wskazanych wyżej przyczyn- także dokument w postaci oświadczenia I. V. / k. 745- 746 akt /

Poza tym musi ono zostać ocenione jako pozbawione znaczenia dowodowego także i z tego powodu , że nie jest ono podpisane i nie jest jasne czy rzeczywiście pochodzi od osoby identyfikowanej z I. V. z firmy (...).

Odpowiadając na apelację powód domagał się jej oddalenia jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw oraz obciążenia spółki (...) kosztami postępowania apelacyjnego.

W swoim stanowisku G. J. (1) także powtórzył stanowisko prezentowane przed Sądem I instancji.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy strony pozwanej jest usprawiedliwiony albowiem należy podzielić jej stanowisko „ Że uwzględnienie żądania powoda, w zakresie w jakim uczynił to Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku częściowym , nastąpiło w warunkach naruszenia prawa materialnego w postaci nieprawidłowego zastosowania normy art. 79 ust. 1 pkt 1 ustawy O prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Nie ma racji spółka (...) gdy podnosi wobec orzeczenia objętego kontrolą instancyjną zarzuty natury procesowej.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego , wypracowanym na tle wykładni przepisu art. 233 §1 kpc , skuteczne postawienie zarzutu naruszenia tej normy wymaga od strony , która ten zarzut podnosi wykazania przyczyn , które dyskwalifikują postępowanie Sądu w zakresie ustaleń. Skarżący ma obowiązek wskazać , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów , jakie kryteria oceny zostały naruszone przy analizie ich treści , wobec obdarzenia jednych walorem wiarygodności bądź nietrafnego nie obdarzenia nim dowodów przeciwnych.

Nie sprostanie temu obowiązkowi powoduje, że zarzut ten, podobnie jak zarzuty dotyczące treści wniosków jakie dla ustaleń faktycznych Sąd wyciągnął z przeprowadzonej oceny, w tym zarzutu wadliwości samych ustaleń przez ich sprzeczność z treścią zebranego w sprawie materiału procesowego, pozostając opartymi i wyczerpując w dowolnej polemice tak z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd jak i faktami skonstatowanymi na jej podstawie nie może skutecznie posłużyć do uznania tak motywowanych zarzutów za usprawiedliwione.

/ por. w tej materii, dla przykładu, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001r, sygn. IV CKN 970/00, oraz dnia 6 lipca 2005r, sygn.III CK 3/05, obydwie powołane za zbiorem Lex nr 52753 i 180925 /

W ocenie Sądu II instancji tak właśnie zbudowany na dowolnej polemice z oceną i ustaleniami, jest powoływany przez stronę pozwaną zarzut naruszenia art. 233 §1 kpc, co powoduje, iż należy go odeprzeć.

Nie można także tracić z pola widzenia tego, że większość argumentów jakie pozwana spółka wskazywała dla uzasadnienia tego zarzutu nie stanowiło polemiki z oceną dowodów czy ustaleniami Sądu ale obejmowało własne, zdaniem pozwanej prawidłowe, wnioski natury prawnej jakie należało z takiej oceny wyciągnąć przy weryfikacji roszczeń powoda z punktu ich merytorycznej zasadności.

W tym kontekście kilka uwag należy dodatkowo poświecić relacji E. B. / k. 403-405 akt / do którego depozycji spółka (...) przywiązuje, w tej części apelacji, tak istotne znaczenie

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że rzeczywiście w motywach wyroku Sądu I instancji brak jest oceny tego dowodu. Tym nie mniej wada ta nie decyduje o zasadności zarzutu procesowego, gdy zważyć, że depozycje świadka nie są dowodem, który można by obdarzyć walorem wiarygodności.

Stwierdzenia w jego relacji zawarte są przede wszystkim nadmiernie ogólne i nie wskazują chociażby tego, co dla rozstrzygnięcia o roszczeniach powoda miałyby zasadnicze znaczenie, z której z tureckich printowni pochodzi wzór uznawany przez G. J. (1) za opracowany przez siebie, dlaczego świadek uznaje, że jest to wzór mający co najmniej dziesięć lat, którego to czasokresu pochodzenia także bliżej nie tłumaczy. Nie wyjaśnia także dlaczego, w sytuacji gdy nie może tej printowni zidentyfikować jest jednak pewny, że wzór okazany na koszulce, jest właśnie wzorem tureckim z tak odległego czasu powstania i to mimo, że jak sam podaje, w ciągu roku sprowadza do Polski w (...) spółki (...) nawet 300- 400 nowych wzorów nadruków.

Nie można podzielić też stanowiska pozwanej, która twierdzi relacja świadka jest bezstronna. Nie można bowiem zapominać, że spółka (...) jednoznacznie wskazywała na spółkę (...), do której zarządu świadek należy, jako na ten podmiot, który sprzedał jej koszulki już z nadrukami, kwestionowanymi przez powoda. Zatem nie jest przekonującą teza, że dla spółki (...), która nie skorzystała z możliwości wzięcia udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej, ani też nie odpowiedziała na wezwanie Sądu z daty 3 lutego 2014r / k. 319 akt / o wskazanie w jaki sposób nabyła prawo do korzystania ze wzoru (...) oraz przedłożenie nie stosownej umowy, wynik niemniejszego sporu pozostaje pozbawionym znaczenia.

Nie ma racji spółka z A. gdy zarzuca Sądowi I instancji uczynienie kryterium oceny wiarygodności dowodów, w tym w szczególności relacji G. J. (1), części cyfr tworzących(...), ujętych w ramach objętego sporem wzoru.

Negując to stanowisko Sądu pozwana nietrafnie nawiązuje do niekompletności liczby cyfr i nie uwzględnia, że jednak pierwsze sześć cyfr w użytym we wzorze fragmencie numeru(...)odpowiada dacie dziennej i rocznej urodzin G. J. (1), pozostając jednocześnie pozbawionym jakiegokolwiek związku z działalnością strony pozwanej czy też spółki od której kupiła ona sporne koszulki z tymi nadrukami. W odwołaniu się do reguł doświadczenia życiowego, okoliczność ta, wbrew zapatrywaniu spółki (...), mogła posłużyć Sądowi Okręgowemu do posłużenia się nią jako kryterium wiarygodności oceny dowodu z zeznań powoda.

Kolejne argumenty jakie pozwana powołuje by usprawiedliwić omawiany zarzut są dla jego oceny albo całkowicie pozbawione znaczenia, jak ten, dotyczący ustalenia, że przedmiotem sprzedaży przez apelującą było ogółem jedynie

1900 sztuk t- shirtów z kwestionowanymi w sprawie nadrukami , czy też , pierwszy w kolejności, zarzucający wadliwą ocenę autorstwa wzoru po stronie powoda , skoro przynależy on nie do sfery faktów i poprawności ich ustalenia ale ich oceny prawnej z -punktu widzenia roszczeń dochodzonych w pozwie.

Nietrafnie podnoszony jest przez apelującą także zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 328 §2 kpc.

Rzeczywiście pisemne motywy ocenianego instalacyjnie rozstrzygnięcia są zwięzłe, może nawet nadmiernie zwięzłe, tym nie mniej, by skutecznie powołać zarzut naruszenia wskazanego przepisu koniecznym jest wykazanie , że wewnętrzna konstrukcja uzasadnienia orzeczenia jest tak, w sposób zasadniczy wadliwa , że nie zawiera ono danych pozwalających na instancyjną kontrolę tak umotywowanego wyroku. Nieco inaczej rzecz ujmując, skuteczne powołanie tego zarzutom jest tylko wówczas możliwe gdy wewnętrzna konstrukcja uzasadnienia jest tak w sposób zasadniczy nie poprawna , że nie sposób w oparciu o jego lekturę stwierdzić czy prawo materialne i procesowe zostały przez Sąd niższej instancji prawidłowo zastosowane.

/ por. w tej materii także , powołany jedynie dla przykładu judykat Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005r , sygn. I UK 49/5 , publ. Monitor Prawniczy z 2006 nr 4 poz. 214/

Tego rodzaju zasadniczych wad uzasadnienie wyroku częściowego z dnia 6 maja 2014r nie zawiera , a w szczególności możliwa jest instancyjna kontrola tak umotywowanego rozstrzygnięcia. Wobec takiego wniosku stawiany zarzut należy ocenić jako chybiony.

Uznanie zarzutów procesowych za nietrafne ma tę konsekwencję , że ustalenia faktyczne, poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne.

Należy je jednak uzupełnić w oparciu o fakty , które jakkolwiek pominięte przez Sąd Okręgowy , pozostają doniosłymi dla rozstrzygnięcia , będąc przy tym okolicznościami które nie były pomiędzy stronami przedmiotem sporu , bądź wynikają z relacji G. J. (1) , złożonej podczas przesłuchania w charakterze strony, której wiarygodności pozwana bądź to nie podważała przed Sądem I instancji albo też nie zdołała skutecznie zakwestionować , w ramach omawianego wyżej, zarzutu apelacyjnego.

Uzupełnienie to przedstawia się następująco:

G. J. (1) kwestionowany wzór stworzył w okresie lipca - sierpnia 2010r. Jego matryce przygotowała na jego zlecenie firma z Ł.. Nadruki na koszulkach według tego wzoru , w łącznej liczbie około czterystu sztuk zrealizowały firmy (...) z K. i „ M. „ z R. . Praktycznie wszystkie egzemplarze zostały sprzedane za pośrednictwem sklepów internetowych i stacjonarnych z którymi współpracuje powód.

/ dowód zeznanie powoda k. 423- 424 akt. /

Strona pozwana nie podejmowała produkcji t- shirtów z kwestionowanym nadrukiem. Nabyła je w liczbie 2874 sztuk od spółki z o. o. (...) z siedzibą w G. , która zapewniła ją , że korzystając z takiego nadruku nie narusza praw osób trzecich. A. z powodu złej jakości towaru , zwróciła spółce - sprzedawcy 900 sztuk koszulek , a pozostałe sprzedała i przed wniesieniem pozwu przez powoda. Później nie prowadziła dalszego nimi obrotu ani nie dysponowała jakimkolwiek zapasami tych koszulek.

Współpraca handlowa pomiędzy spółkami (...) „ i (...), nawiązana w listopadzie 2011r , ustała na początku czerwca 2012r i nigdy później nie została wznowiona.

/ okoliczności pomiędzy stronami niesporne /

Przechodząc do oceny zarzutu materialno prawnego należy ją poprzedzić kilkoma uwagami natury porządkującej :

- wyrok objęty kontrolą instancyjną ma charakter wyroku częściowego , którego zakresem zostały objęte wyłącznie te roszczenia powoda , które są wywodzone z majątkowej ochrony praw autorskich o jakich mowa w art. 79 ust. 1 ustawy O prawie autorskim i prawach pokrewnych,

- zakresem rozstrzygnięcia Sądu I instancji zostały objęte jedynie te spośród roszczeń powoda , które obejmowały zakazanie dokonywania / dalszych / naruszeń praw autorskich do wzoru nadruku [na koszulkach] oraz to , które zmierzało usunięcia skutków dotychczasowych naruszeń ; poprzez wycofanie sprzedanych egzemplarzy odzieży z obrotu.

- w sytuacji oddalenia przez Sąd Okręgowy żądania wycofania sprzedanych przez pozwaną egzemplarzy odzieży z obrotu , apelację od orzeczenia z dnia 6 maja 2014r składa wyłącznie spółka” A.”.

Jak wynika z motywów , którymi strona pozwana posłużyła się by zarzut naruszenia art. 79 ust. 1 p[kt 1 ustawy uzasadnić , upatruje ona jego realizacji w tym , że została obciążona obowiązkiem zaniechania wytwarzania i sprzedaży odzieży z użyciem kwestionowanego wzoru mimo , że w dacie zamknięcia rozprawy nie tylko nie produkowała [nie czyniąc tego także wcześniej] koszulek z objętym sporem nadrukiem ale, co więcej , nie sprzedawała ich , zbywając wcześniej , przed wytoczeniem powództwa przez potencjalnie dotkniętego naruszeniem przedsiębiorcę, cały nabyty od spółki (...) „ zapas towaru , który uległ także w części uprzedniemu zwrotowi do producenta z uwagi na złą jakość.

W tej sytuacji , w jej ocenie , obciążanie spółki takim obowiązkiem jest nietrafne , stanowiąc naruszenie wskazanej wyżej normy ustawy O prawie autorskim i prawach pokrewnych z dnia 4 lutego 1994r [jedn. tekst DzU z 2006 Nr 90 poz.631 z późn. zm.]

Podzielając tę argumentację w pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę , że udzielenie ochrony autorskim prawom majątkowym, w sposób wskazany w powołanym przez apelującą przepisie, wymaga wykazania przez poszukującego ochrony prawno autorskiej powoda , takich okoliczności faktycznych z których wynika , że po pierwsze przysługuje mu tego rodzaju ochrona w odniesieniu do określonego utworu , spełniającego wymagania definicyjne z art. 1 ust. 1 ustawy, a po wtóre, iż działania tego , który ma tę sferę jego praw naruszać, rzeczywiście mają miejsce czyniąc zasadnym sięgnięcie przezeń po roszczenia natury ochronnej.

Nie może budzić wątpliwości , że udzielenie takiej ochrony wymaga kumulatywnego spełnienia obu tych przesłanek , a brak chociażby jednej z nich skutkować musi odmową jej udzielania.

W okolicznościach ustalonych w sprawie, uzasadniona jest ocena , że powód nie zdołał dowieść istnienia tego rodzaju kumulacji , co wyklucza uznanie , iż jego roszczenie o zaniechanie naruszeń przez pozwaną jest usprawiedliwione.

Taka ocena nie wymaga przy tym przy tym odnoszenia się przez Sąd II instancji do zagadnienia czy nadruk przygotowany przez powoda ma, czy też nie ma cech utworu, o jakim mowa w art. 1 ust. 1 ustawy.

Rzeczywiście , jak trafnie zauważa to apelująca, Sąd Okręgowy nie poświęcił tego rodzaju analizie i ocenie żadnej uwagi , tym nie mniej, dla rozstrzygnięcia apelacji pozwanej , wypowiedanie się na ten temat przez Sąd Apelacyjny nie jest konieczne. Niezależnie bowiem od tego jak z rozważanego punktu widzenia należałoby ocenić ten nadruk, powództwo G. J. (1) , w którym domaga się on zaniechania przez pozwaną naruszeń prawa , którego w jego ocenie, jest beneficjentem , nie mogło zostać uwzględnione z przyczyn , które zasadnie powołuje spółka z A. , w motywach omawianego zarzutu apelacyjnego .

- z podstawy faktycznej powództwa wynikało , że kwestionowany nadruk pojawił się tylko na koszulkach [T- shirtach] sprzedawanych przez spółkę (...) i z tymi czynnościami G. J. wiązał roszczenie ochronne za pomocą którego ubiegał się zakazania pozwanej produkcji i sprzedaży odzieży z takim nadrukiem,

- z ustaleń faktycznych ustalonych w sprawie wynika , że spółka z A. nigdy nie produkowała koszulek z użyciem nadruku (...) czy tym bardziej innych rodzajów odzieży z jego wykorzystaniem , a jedynie sprzedawała na rynku ogółem około 1900 sztuk podkoszulków z takim wzorem, kupionych uprzednio w spółce (...) „

Już te fakty każą uznać , że zobowiązanie pozwanej , w pkt I sentencji kontrolowanego instancyjnie orzeczenia do zaniechania wytwarzania odzieży ze spornym nadrukiem było zupełnie nietrafne, skoro tego rodzaju działań w odniesieniu do produktów konsumpcyjnych mieszczących się w bardzo obszernym pojęciowo określeniu „ odzież „ pozwana nie podejmowała. Co więcej jego orzeczenie pozostawało bez związku nie tylko z podstawą faktyczną powództwa w ramach której powód mówi jedynie o koszulkach z nadrukiem ale przede wszystkim z faktami ustalonymi w postępowaniu rozpoznawczym.

Z ustaleń poczynionych w sprawie , których powód nie kwestionował wynika także , że przed wytoczeniem powództwa pozwana nie dysponowała już żadną partią takich koszulek i co za tym idzie nie prowadziła [dalszej] ich sprzedaży.

Współpraca handlowa pomiędzy (...) i (...), trwając stosunkowo niedługo i zamykając się w okresie pomiędzy listopadem 2011r i początkiem 2012r nie doprowadziła do zakupu jakiegokolwiek innej partii koszulek ze spornym nadrukiem później. Co więcej G. J. (1) nie przedstawił żadnych dowodów ani nawet nie starał się dowodzić tego , że przeciwniczka procesowa zamierzała w dalszym ciągu , także w przyszłości sprzedawać ten towar na rynku, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w zakresie handlu i aby także obecnie takie czynności podejmowała.

Fakty te tym bardziej uzasadniają ocenę , że roszczenie powoda nie może zostać uwzględnione.

Roszczenie o zaniechanie naruszeń oparte na normie art. 79 ust. 1 pkt 1 ustawy może być tylko wówczas skutecznie dochodzone, gdy na datę zamknięcia rozprawy, trwa stan naruszenia prawa autorskiego albo też gdy wprawdzie już nie ma on już miejsca lecz istnieje rzeczywista możliwość powtórnego podjęcia działań zmierzających do jego naruszenia , ewentualnie gdy powód dowiedzie , że potencjalny naruszciciel czyni przygotowania do niedozwolonych działań , które będą prowadziły do [przyszłego] naruszenia takich praw.

/ por. bliżej w tej materii także uwagi do art. 79 w komentarzu do ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych pod redakcją J. Barty i R. Makiewicza , stan prawny 2011 , dostępnym w zbiorze Lex el. /

W rozstrzyganej sprawie tego rodzaju nawet potencjalne zagrożenie nie zostało przez powoda udowodnione.

Stąd też domaganie się przezeń zaniechania przez spółkę (...) naruszeń w sposób określony w żądaniu , które Sąd Okręgowy ocenił jako zasadne nie było trafne.

Zatem w uznaniu , że usprawiedliwionym jest zarzut naruszenia przez orzeczenie z dnia 6 maja 2014r normy art. 79 ust. 1 pkt 1 ustawy , jego uwzględnienie doprowadziło do jego zreformowania wyroku Sądu I instancji , w sposób postulowany we wniosku środka odwoławczego i wskazany w sentencji rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego , o którym Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 386 §1 kpc.

Ponieważ środek odwoławczy pozwanej był skierowany przeciwko wyrokowi , który miał charakter wyroku częściowego , Sąd Odwoławczy nie rozstrzygał o kosztach postępowania apelacyjnego , które będą stanowiły element rozstrzygnięcia o kosztach procesu , które zawrze Sąd Okręgowy, w wyroku orzekającym o pozostałych, dotąd nie rozstrzygniętych , roszczeniach zgłoszonych przez G. J. (1).